

Іванкові валянки - Джерело

Написав Ангелок
Неділя, 22 вересня 2024, 12:05

Іванкові валянки

Знову з роботи п'яний тато,
Удвох з товаришем прийшов.
В шафу речей взявши багато,
Все, що він цінного знайшов.

Приходо́м зляканий си́ночок,
Сховатись встиг за старий стіл.
Йому всього чотири рочки,
Жаль, тато вибрав цей уділ.

І від чо́го так серце б'ється?
Сидить це злякане дитя.
Ось—ось від страху розірветься,
Чекаючи свого кінця.

Тяжкі вже кроки вми́ть змовкали,
Поглядом тата проводжав.
На очах сльози заблищали,
Його си́ночок так кохав.

Так з татом хочеться пограти,
Щоб для його він час знайшов.
І страху цього більш не знати,
Іванко став молитись знов:

«Хайт тато пити вже не буде,
Верни мій Боже його Ти.
Хай зло і п'янку він забуде,
Прости мого тата, прости!».

Враз тихо двері зарипіли,
З роботи матінка прийшла.
На шкаф відкритий подивилась,
Ванюшу міцно обняла.

Без слів вона все зрозуміла,
Що батько в домі тут робив.
Злегка сльозу знову впустила—
Він речі їхні всі пропив.

Від сліз тих очі витирала,
Сиділи разом мама й син.
І як завжди, молитись стала,
Христу, бо Він їх чув Один.

Іванкові валянки - Джерело

Написав Ангелок
Неділя, 22 вересня 2024, 12:05

Ця під Різдво подія сталась
І мама гроші берегла.
Щось заробити так старалась,
Іще роботу в дім взяла.

Трудилась, рук не покладавши,
Купила валянки йому.
Щоб ходив, бігав, жваво гравши,
В холодну, снігову зиму.

Як радий був дарунку Ваня,
На гірки, на каток піде.
А саме радісне—в зібрання,
На свято, в день Різдва прийде.

І ноги Вані, ніби в пічці,
Щасливий хлопчик засинав.
Бачив у сні він місяць, річку,
Мороз і сніг, який блищав.

Та з місяцем враз диво сталось:
Як м'яч, скотився до землі.
Проснувся, вмить дитя злякалось,
Бо прийшов тато вже тоді.

А мама Вані на роботі,
А хлопчик в ліжечку тремтів.
Батько з дружком шукав в комоді,
Те, що іще він не пропив.

Хлопченя тихо ворухнулось
І враз свій батько зір підняв.
Побачив сина подарунок,
Що міцно у руках тримав.

І у дитини це забравши,
Скоріше валяночки ті.
Заплакав син, від страху вставши,
Як бути у такій біді?

Той, покидаючи кімнату,
А син услід ридати став.
Кричав слова: «Верни їх тату!»,
Та батько не відповідав.

Догнати тата він старався,

Іванкові валянки - Джерело

Написав Ангелок
Неділя, 22 вересня 2024, 12:05

Втомився, впав в холодний сніг.
А сніг, як голки ті, торкався,
Його безсилим, босим ніг.

Знайшла його в снігу сусідка,
Весь мокрий хлопчик, бідний спав.
В сні шепотів: «О де ти тату,
Люблю тебе »—все промовляв.

В лікарні мама на колінах
І день і ніч серед тривоги,
Палко молилася за сина,
Їй допомогти лиш може Бог.

Та щоби чадо врятувати,
Лікар сказав одну з умов:
Потрібно ніжку відрізати
І плаче мати бідна знов.

Батько теж взнав, сказали люди,
Про те, що син його слабкий.
В душі враз щось—то совість будить,
Він взяв у п'янки вихідний.

Летів як куля, там, де Ваня,
В руках тримав те, що забрав.
На серці був немов би камінь,
Що на самому дні лежав.

В палату входить: «Мій синочку,
Я валянки приніс. Ось, бач.
Все принесу, що ти захочеш,
Прошу мене, тата пробач!

Із гірок будемо кататись,
На лижі теж ми підемо
Ти починай вже поправлятись,
Жити щасливо почнемо!».

А Ваня плаче: «Тату, ніжки,
Не ходять більше вже в мене.
Я кликав, бігав по доріжці,
Шукав, догнати щоб тебе!».

Батько це ледве, ледве слухав,
В сльозах коліна прихилив.

Іванкові валянки - Джерело

Написав Ангелок
Неділя, 22 вересня 2024, 12:05

Закрив свої руками вуха
І в Бога в перший раз молив:

«Мене прости, прости, а сину,
Здорові ніжки збережи.
Мої візьми, хай я загину,
О,Боже,нам допоможи!».

Так каявся. З ним поруч стала,
Дружина,міцно обійняв.
Простить його в Творця благала,
Щоб чудо Він для них послав.

Прохання в Небо долинали
І Бог чудес його прийняв.
Іванку вмить вже легше стало,
Він навіть трішечки вставав.

Зібралась ранком, дуже рано,
Велика рада лікарів.
І головний хірург так званий,
Що ніжку різати хотів.

Прийшли вони туди до Вані
І товсті як бинти зняли,
Від подиву, немов в тумані,
Прийти до тям не могли.

Бог оздоровив його ніжки,
На них не видно темних плям.
:«Я хочу бігти по доріжці,!»,
Говорить Ваня лікарям.

Зцілив Господь, від щастя мама,
Раділа і була в сльозах.
А тато там, в палаті прямо,
У всіх молився на очах.

В зимовий холод, в день недільний,
Син поряд з татом крокував.
Їх вітерець морзний,сильний,
З промінням сонця проводжав.

Іванко в валяночках нбвих,
Сніг не страшний йому й зима.
Стрибає, бігає він знову

Іванкові валянки - Джерело

Написав Ангелок

Неділя, 22 вересня 2024, 12:05

І радості тій меж нема.

Дуже щасливий ходить Ваня,
Бо тато разом з ним вже є.
Ходить до церкви у зібрання,
Більше не свариться, не п'є.

Кажуть, що губить людей п'янка,
Тільки лиш Бог спасе Один.
Так воно й є. Батько в Іванка,
Про Бога людям свідчить він.

У день недільний сонце світить,
Мороз гуляє за вікном.
Як добре це, коли всі діти,
Щасливі в сім'ях є цілком.

Автор Галина Мерзлякова;
Переклад Ангеліни Ющук